

stemmelse ere i fuldkommen Overensstemmelse med den angjældende Ret; det Samme gjælder om den Regel, at den offentlige Paataale af saadanne Smaabedragerier skal være afhængig af den Forurteedes Begjering (jfr. Frdm. 1840, §§ 51 og 52, 1ste Stykke, samt § 76). Det er imidlertid neppe noget ganske rigtigt Udtryk, naar Udkastet i Paragraphens 1ste Stykke betjener sig af Ordene „besviger paa lignende Maade“, for derved at betegne de ulovbestemte Bedrageriers fulde indre Overensstemmelse med de lovbestemte, og Udvalget foreslaaer dem derfor omhyttede med „de ganske maae sættes ved Siden af de i §§ 247—251 omtalte“ (Ændring Nr. 125). Naar Paragraphens 2det Stykke derhos benævner saadanne Handlinger, der vel ere beslagtede med de omhandlede Bedragerier, men dog ikke ganske kunne stilles ved Siden af samme som „Bedragerier“, er det vistnok rigtigere at beholde det Udtryk, hvoraf Forordningen af 11te April 1840 § 51 betjener sig — „svigagtige Handlinger“. Deres Væsen bestaaer nemlig netop deri, at de ikke ganske falde ind under Lovens almindelige Begreb om Bedrageri og vistnok et heller benævnes saaledes i Sprogbrugen, ligesom det ogsaa er herved, at de adskille sig fra de i § 253 omtalte Handlinger, der efter deres Indhold ere virkelige Bedragerier, men paa Grund af deres Ringhed undtages fra den almindelige Straf for denne Forbrydelse. Udvalget foreslaaer derfor en hermed stemmende Ændring (Nr. 126).

Selv om et Bedrageri efter sin Vessaffenhed hører umiddelbart ind under de lovbestemte (§§ 247—51), kan det, som nys antydet, være udøvet i en saa lidet betyvende Grad, eller iøvrigt under saa særegne Omstændigheder, at det har en mærkelig ringere Grad af Strafverdighed end Bedrageri i Almindelighed, og ligesom allerede Forordningen af 11te April 1840 § 50 undtog saadanne Bedragerier fra den almindelige Straf, foreskriver Udkastet § 253, at der i saadanne Tilfælde bliver at anvende Straf af simpelt Fængsel indtil 1 Maaned, eller under særdeles formildende Omstændigheder af Bøder indtil 20 Rd. Bestemmelsen er sit Indhold meget beslægtet med § 231 i Capitlet om Tyveri, men adskiller sig dog fra samme derved, at Bedrageriets Ubety-

delighed i og for sig — det være sig nu med Hensyn til Gjenstand eller Maaden, hvorpaa det er udøvet — kan være tilstrækkeligt til at undtage det fra sædvanlig Bedrageristraf, medens der ved Tyveriet efter § 231 fordrer, at det endvidere er udøvet under særegne Omstændigheder. Denne Forskel har vistnok sin Hjemmel saavel i Bedrageriets eget Væsen som i den almindelige Forestilling om Tyveriets højere Strafverdighed end et ringe Bedrageri, men den medfører, at der oftere vil blive Spørgsmaal om at behandle et Bedrageri efter den nærværende Paragraph, end at undtage et Tyveri fra almindelig Tyveristraf, og at oberhovedet Grændsen imellem et Bedrageri, der efter §§ 247—51 vil være at belægge med almindelig Bedrageristraf, og det, der kan undtages fra denne paa Grund af sin Ubetydelighed, bliver endnu mere svævende, end Tilfældet vil være imellem et almindelig Tyveri og et Forhold, der kan falde ind under § 231. Denne Tanke har forsaavidt ogsaa fundet sin Anerkjendelse i Udkastets § 253, som dette stiller Fængsel som den sædvanlige Straf og kræver Tilstedeværelsen af særdeles formildende Omstændigheder, for at der skal kunne anvendes Bøder. Ligesom imidlertid Forordningen af 11te April 1840 gif et Stridt videre i samme Retning, idet dens § 50 tillod Anvendelsen af „en kort Tids Fængsel paa Vand og Brød“ for Bedragerier af denne Natur, og ikke heller kjendte nogen Begrænsning for Bødestrafpen, medens derimod § 30 ikkun satte Straf af simpelt Fængsel eller Bøde indtil 20 Rd. for de undtagne Tyverier, saaledes formener ogsaa Udvalget, at der turde være Anledning til at sætte Straffenes højeste Grad noget høiere ved de heromhandlede Bedragerier. Det foreslaaes i Overensstemmelse hermed at forhøje Fængselsstraffen til „indtil 2 Maaned og Bødestrafpen til 20 Rd.“, hvorved det vil staae i Dommerens Magt at anvende en spælig Straf, hvor Omstændighederne kræve en saadan, men dog paa Grund af Bedrageriets hele Vessaffenhed forbyde Anvendelsen af den almindelige Straf for Bedrageri (Ændring Nr. 124 a og b). Ligesom ved § 231 foreslaaes Ordet „væsentlig“ omhyttet med „mærkelig“ (Ændring Nr. 123), og da de i Paragra-